

Tijdschrift tot bemoediging, lering en bevestiging in de waarheid,
die in Christus Jezus is.

J.v.d.Heijdenstr. 17, 3817 JE Amersfoort. Tel. 033 4619171

Zie: www.JezusVerlosser.nl e-mail: info@JezusVerlosser.nl

Voed ons, Here, door uw Woord,
wil ons leren en versterken
en bij ieder die het hoort,
geestelijke groei bewerken.

Doe ons uwe wil verstaan,
dat wij, als we moeten kiezen,
in de rechte wegen gaan,
U niet uit het oog verliezen.

Toon ons van uw heerlijkheid
en vermeerder ons verlangen,
dat U komt om op Gods tijd
ons in 't vaderhuis t' ontvangen.

~~~~~

J.Ph.B.

Het evangelie dat Johannes schreef (6)

Hoofdstuk 4

De vrouw uit Sichar

- 1 Toen nu de Here vernam, dat de Farizeeën gehoord hadden, dat Jezus meer discipelen maakte en doopte dan Johannes,
- 2 - ofschoon Jezus niet zelf doopte, maar zijn discipelen -
- 3 verliet Hij Judea en vertrok weder naar Galilea.
- 4 En Hij moest door Samaria gaan.

De Joden vermeden doorgaans de reis door het gebied van de Samaritanen. Zij maakten liever een omweg door over de Jordaan te gaan en noordelijker weer terug te komen in Galilea. Vers 4 hier zegt echter dat de Here door Samaria moest gaan. Zoals gezegd, hoefde dat niet om Galilea te bereiken, al was de reis dan iets langer. Maar de Vader had zijn Zoon niet alleen voor Israël gezonden. God is immers God over alles en allen. En als God zijn Zoon heeft gegeven opdat een ieder die in Hem gelooft het eeuwige leven zal hebben, maakt Hij dat ook waar door die Verlosser niet uitsluitend aan Joden, maar ook aan heidenen voor te stellen.

Het woord 'ieder' betreft echter niet slechts alle volken in Gods bedoelingen, het geldt met evenveel kracht voor een mens individueel. Niemand kan nog zeggen dat God zijn aanbod van heil en zaligheid beperkt tot deze of gene groep. Hoe verschillend wij als mensen ook zijn, onder één groep vallen wij allemaal: de groep "ieder".

De Here moest door Samaria gaan, omdat Hij daar mensen kende die dorstten naar het water des levens. Misschien hoeft Hij niet meer door uw woonplaats te gaan omdat daar al lang bekend is dat door geloof in Jezus Christus ieder die gelooft eeuwig leven ontvangt. Mogelijk weet u dat ook al, maar betwijfelt u of u in aanmerking komt. Dat zou vreemd zijn, omdat u daarmee zou beweren dat u de enige mens bent die niet onder de groep "iedereen" valt. Denkt u daarover nog maar eens na.

5 Hij kwam dan in een stad van Samaria, genaamd Sichar, dicht bij het veld, dat Jakob aan zijn zoon Jozef gegeven had; daar was de bron van Jakob.

6 Jezus nu was vermoeid van de tocht en bleef zo bij de bron zitten; het was ongeveer het zesde uur.

7 Er kwam een vrouw uit Samaria om water te putten. Jezus zeide tot haar: Geef Mij te drinken.

8 Want zijn discipelen waren naar de stad gegaan om voedsel te kopen.

De Here was vermoeid van de tocht en ging bij de bron zitten. Vermoeid? Kon Hij die Gods Zoon was, die van water wijn had gemaakt en die, zoals later bleek, ook de wind en het water kon gebieden, vermoeid zijn? Had Hij niet alle macht? Zeker, Hij had alle macht; maar Hij was gekomen in vernedering, had de gestalte van een mens aangenomen en wilde daarbij ook leven in de afhankelijkheid van een mens en, voor zover het zijn eigen belang of gemak betrof, ook met de beperkingen van het mens-zijn. De duivel had Hem willen verleiden om van stenen brood te maken, maar slaagde niet in zijn plan. Zo wilde de Here ook in dit geval zijn macht niet gebruiken om vermoeidheid te bestrijden en zich zelfs van de goedheid van een Samaritaanse afhankelijk houden om zijn dorst te lessen. Daardoor nam de Here tegenover die Samaritaanse een nederige en afhankelijke positie in.

Misschien mankeert het bij ons soms daaraan. Dan hebben we het gevoel dat we de ander wat hebben te geven, het verlossende evangelie en dat is waar. Maar als men aanvoelt dat we daardoor belerend of bevoogdend optreden, is de kans groot dat we daarmee zelf een barrière hebben opgericht waar de ander niet overheen komt. De apostel Paulus vermaant ons om de gezindheid te vertonen die in Christus Jezus was; Hij die God is, vernederde zich en werd een dienstknecht. Hoeveel te meer wij!

9 De Samaritaanse vrouw dan zeide tot Hem: Hoe kunt Gij, als Jood, van mij, een Samaritaanse vrouw, te drinken vragen? Want Joden gaan niet om met Samaritanen.

De vrouw verbaasde zich. Een Jood voelde zich immers boven een Samaritaan verheven. En Hij vroeg een gunst van een vrouw die

een Samaritaanse was? Daarmee had de Here echter bij de Samaritaanse de tegenzin tegen een Jood weggenomen en zo een opening voor een gesprek gemaakt.

10 Jezus antwoordde en zeide tot haar: Indien gij wist van de gave Gods en wie het is, die tot u zegt: Geef Mij te drinken, gij zoudt het Hem gevraagd hebben en Hij zou u levend water hebben gegeven.

Een gave van God. Dat hebben de mensen nodig. Mensen kunnen elkaar ook wat geven, maar niet meer of anders dan wat wij hebben of binnen ons bereik ligt. Wat daar boven uit gaat, kunnen mensen niet geven. Dat kan God alleen.

Maar wie is Hij die zich als Jood niet verheft, die met een zondaar te maken wil hebben en zelfs om een gunst vraagt? En wat is die gave van God? Levend water? Kan Hij die wat te drinken vraagt, aan het verzoek van een verachte Samaritaanse voldoen door levend water te geven, een gave van God? Wat bedoelde Hij? De vrouw zei daarom:

11 Here, Gij hebt niets om mee te putten en de put is diep; hoe komt Gij dan aan het levende water?

12 Zijt Gij soms meer dan onze vader Jakob, die ons de put gegeven en zelf eruit gedronken heeft met zijn zonen en zijn kudden?

Meer dan vader Jakob, het hoogste dat de vrouw zich van een Jood kon voorstellen? Ondenkbaar toch. En beter dan het water uit de put van Jakob was voor haar eveneens ondenkbaar.

13 Jezus antwoordde en zeide tot haar: Een ieder, die van dit water drinkt, zal weder dorst krijgen;

14 maar wie gedronken heeft van het water, dat Ik hem zal geven, zal geen dorst krijgen in eeuwigheid, maar het water, dat Ik hem zal geven, zal in hem worden tot een fontein van water, dat springt ten eeuwigen leven.

O, de put van Jakob was goed en het water daaruit was goed. Maar er is beter water, water dat blijvend de dorst lest en ook in degene die het drinkt een fontein doet ontstaan van water dat springt ten eeuwigen leven.

Raadselachtig, maar wel aanlokkelijk. Heeft zij het begrepen? Ik denk het niet. Maar de Here had gezegd "Gij zoudt het Hem gevraagd hebben en Hij zou u levend water hebben gegeven". De voorwaarde was niet dat zij Hem volkomen begreep, maar dat zij zou vragen. En zij vroeg:

15 De vrouw zeide tot Hem: Here, geef mij dit water, opdat ik geen dorst heb en niet hierheen behoef te gaan om te putten.

Neen, zij begreep kennelijk niet wat de Here bedoeld had. Maar zij vroeg! Wat zij daarna zei, wees niet op inzicht, maar maakte niet ongedaan dat zij vroeg om dat water. En de belofte was, dat Hij dan zou geven. En Hij maakt zijn beloften waar. Vragen! Velen die geestelijk nog dorst hebben, die dorsten naar redding, naar de zaligheid en wachten, wachten, wachten tot het de Here behaagt het te geven, beseffen niet dat ze moeten vragen. De Here wacht op ons gebed. Vraag, dan zal Hij geven.

Hoe? Dat zal niet bij ieder langs hetzelfde paadje gaan. Maar het is de moeite waard om kennis te nemen van het pad dat Hij hier ging:

16 Hij zeide tot haar: Ga heen, roep uw man en kom hier.

Was dat levend water? Het waren slechts woorden.

Jawel, woorden, maar woorden van God, woorden die de kern van haar probleem raakten en haar daarmee confronteerden. Want zij moest antwoorden:

17a Ik heb geen man.

In zijn antwoord daarop liet de Here horen dat Hij haar leven kende en precies wist wat er aan schortte:

17b Jezus zeide tot haar: Terecht zegt gij: ik heb geen man;

18 want gij hebt vijf mannen gehad en die gij nu hebt, is uw man niet; hierin hebt gij de waarheid gesproken.

Zolang wij de leugen volhouden, staan we niet open voor waarheid. Maar de Here kon haar de volle waarheid voorhouden. Daarmee werd niet slechts duidelijk wie zij was, een zondares, maar ook wie Hij was en dat Hij bereid was zo met een zondares te spreken.

U die dit leest hebt mogelijk het gevoel dat u eerst vroom moet worden, wil de Here met u te maken hebben. Dat is een vergissing. Hij zoekt u zoals u bent, niet zoals u zou moeten zijn. En als Hij u voor ogen houdt hoe het met u gesteld is, worden eveneens twee dingen openbaar: wie u bent en wie Hij is. Wij zijn zondaren en dat moeten we voor God erkennen en Hij is de door God Gezondene opdat zondaren Hem zouden leren kennen en erkennen, want daarin ligt de verlossing. Erkennen, dat is geloven dat Hij de Christus is. Het licht begon bij de vrouw door te breken, eerst nog weinig maar spoedig in volle klaarheid:

19 De vrouw zeide tot Hem: Here, ik zie, dat Gij een profeet zijt.

20 Onze vaders hebben op deze berg aanbeden en gijlieden zegt, dat te Jeruzalem de plaats is, waar men moet aanbidden.

Dit doet ons denken aan de blinde die Hem eerst een Mens noemde, vervolgens een profeet, daarna zei dat Hij van God gekomen moest zijn en tenslotte Hem aanbad.

Een profeet noemde deze vrouw Hem. En nu zij de waarheid over zichzelf gezegd had, wilde ze van Hem de waarheid omtrent God horen. Wie zijn ogen sluit voor de waarheid omtrent de eigen persoon, zal ook gesloten ogen hebben voor de waarheid omtrent God.

21 Jezus zeide tot haar: Geloof Mij, vrouw, de ure komt, dat gij noch op deze berg, noch te Jeruzalem de Vader zult aanbidden.

22 Gij aanbidt, wat gij niet weet; wij aanbidden, wat wij weten, want het heil is uit de Joden;

23 maar de ure komt en is nu, dat de waarachtige aanbidders de Vader aanbidden zullen in geest en in waarheid; want de Vader zoekt zulke aanbidders;

24 God is geest en wie Hem aanbidden, moeten aanbidden in geest en in waarheid.

Tweemaal zegt de Here in zijn antwoord “de Vader aanbidden”. Dat zou komen en is gekomen. De Joden aanbadden overeenkomstig hetgeen zij wisten van Gods bedoeling voor de dienst, terwijl de Samaritanen daarin handelden naar eigen idee. Maar er zou een nieuwe verhouding ontstaan. De ware aanbidders zouden niet langer overeenkomstig een vormendienst aanbidden, maar in overeenstemming met het Wezen van God, dat is in geest en waarheid en in overeenstemming met hun positie door Jezus Christus; dat is als kinderen die tot de Vader komen.

Wat een overgang voor die vrouw: Van één die verkeerd leefde naar de plaats en positie van één die leert tot de Vader te gaan in geest en waarheid. Maar ze wilde nog meer leren en heeft gezegd:

25 Ik weet, dat de Messias komt, die Christus genoemd wordt; wanneer die komt, zal Hij ons alles verkondigen.

Dat zag zij goed. Maar zij had nog niet begrepen wie Hij was die met haar sprak. Het moment om haar dat te zeggen was echter gekomen:

26 Jezus zeide tot haar: Ik, die met u spreek, ben het.

De Statenvertaling geeft hier de diepe inhoud van deze woorden van de Here beter weer: "Ik ben het die met u spreek". Zo komt duidelijker uit dat de Here niet alleen te kennen geeft dat Hij de beloofde Messias was, maar door het "Ik ben" tegelijk laat horen, dat die Beloofde Messias de "Ik Ben", Jehova is, de onveranderlijke, eeuwig getrouwe God. (Dat deze uitdrukking in het evangelie van Johannes meermalen voorkomt, stemt geheel overeen met het karakter waarin de Here wordt voorgesteld. Zie hoofdstuk 1:1)

27 En daarop kwamen zijn discipelen en waren verbaasd, dat Hij met een vrouw in gesprek was, en toch zeide niemand: Wat zoekt Gij, of: Waarom spreekt Gij met haar?

Waren zij verbaasd omdat Hij met een VROUW sprak, of omdat Hij met een vrouw SPRAK? Haast vanzelf dacht ik het eerste, maar het kan ook zijn dat zij verwonderd waren omdat voor Joden het spreken met Samaritanen niet gebruikelijk was. Hoe dan ook, het is duidelijk dat zij moeite hadden om geheel te beseffen wat de Heiland-God bewoog. Waarschijnlijk was het voor hen ondenkbaar dat Hij op zijn reis behalve Galilea ook Samaria op het oog had.

28 De vrouw dan liet haar kruik staan, en ging naar de stad en zeide tot de mensen:

29 Komt mede en ziet een mens, die gezegd heeft alles wat ik gedaan heb: zou deze niet de Christus zijn?

30 Zij gingen de stad uit en kwamen tot Hem.

Van het levende water heeft de Here in hoofdstuk 7:37-39 gezegd: "Indien iemand dorst heeft, hij kome tot Mij en drinke! Wie in Mij gelooft, gelijk de Schrift zegt, stromen van levend water zullen uit zijn binnenste vloeien. Dit zeide Hij van de Geest, welke zij, die tot geloof in Hem kwamen, ontvangen zouden; want de Geest was er nog niet, omdat Jezus nog niet verheerlijkt was." De vrouw uit Sichar had de Heilige Geest nog niet ontvangen; die is immers pas op de Pinksterdag uitgestort. Maar in hoofdstuk 6:63 heeft de Here tegen zijn discipelen gezegd: "de woorden, die Ik tot u gesproken heb, zijn geest en zijn leven." Die woorden die Geest en leven zijn, had de Here ook tot de vrouw uit Sichar gesproken en het water begon reeds te stromen, want wat de vrouw tegen de inwoners van de stad zei, was het overvloeien van het water dat zijzelf ontvangen had. Haar kruik vergat zij. Ze had beter water in de stad gebracht: het bericht dat een Mens die haar alles had gezegd wat zij gedaan had, de Christus moest zijn. En dat is de belijdenis en dat is het geloof waardoor een zondaar het eeuwige leven ontvangt. Moest ze niet eerst alle kwaad aan de Here vertellen? En was ze wel voldoende door de diepte gegaan? O, de Here laat zich niet voorschrijven hoe Hij met een ziel moet handelen. Deze allergrootste Evangelist wist hoe Hij het hart kon winnen, hoe Hij haar begerig kon maken, hoe Hij haar kon bewegen om van Hem het levend water te vragen, want "bid en u zal gegeven worden". Mochten toch alle predikers meer van Christus leren en niet langer zoeken mensen af te houden maar zoeken hen te bewegen om van de Here te vragen wat de ziel behoeft; de genade en ontferming van God. Is dat dan genoeg? Lees voor het antwoord Johannes 4 tot vers 42 nog eens aandachtig door. En laat dat levende water u op de knieën brengen om te roepen en daarna te danken. Hij zal u niet teleurstellen.

Vers 30 zegt ons vervolgens dat het getuigenis van de vrouw en haar allerkortste evangelieboodschap de inwoners van de stad tot Jezus gebracht heeft. Wat een zegen doordat de Here door Samaria ging!

31 Intussen vroegen zijn discipelen Hem, zeggende: Rabbi, eet.

32 Hij zeide echter tot hen: Ik heb een spijs te eten, waarvan gij niet weet.

33 De discipelen dan zeiden tot elkander: Iemand heeft Hem toch niet te eten gebracht?

34 Jezus zeide tot hen: Mijn spijs is de wil te doen desgenen, die Mij gezonden heeft, en zijn werk te volbrengen.

35 Zegt gij niet: Nog vier maanden, dan komt de oogst? Zie, Ik zeg u, slaat uw ogen op en beschouwt de velden, dat zij wit zijn om te oogsten.

36 Reeds ontvangt de maaier loon en verzamelt hij vrucht ten eeuwigen leven, opdat de zaaier zich tegelijk met de maaier verblijde.

37 Want hier is de spreuk waarachtig: De een zaait, de ander maait.

38 Ik heb u uitgezonden om datgene te maaien, wat u geen arbeid heeft gekost; anderen hebben gearbeid en gij hebt de vrucht van hun arbeid geplukt.

Een spijs waarvan gij niet weet. Och, ze konden het eigenlijk weten, maar wat zijn onze gedachten toch sterk op de aardse dingen gericht. We kunnen intens met de geestelijke dingen bezig zijn, maar als we trek krijgen of als één of ander lichamenlijk bezwaar optreedt, blijkt het laatste toch het belang van de geestelijke dingen te overschaduwen.

De Here Jezus was gekomen om de wil van zijn Vader te doen. En het is de wil van de Vader dat allen behouden worden en tot kennis van de waarheid komen. (1 Tim. 2:4) Dat was wat Hem voortdreef. Het lijkt er soms op dat sommige predikers die wil van de Vader niet kennen. Zij schijnen ervan uit te gaan dat de Vader heel misschien af en toe iemand wil aanvaarden, hoewel het raadzaam lijkt te zijn niet teveel hoop te koesteren. Het is hun overtuiging dat het vreselijk moet zijn met een ingebeelde hemel naar de hel te gaan. Dat is uiteraard een dwaze gedachte. Voor wie ongelovig blijft en na dit leven zijn ogen opslaat, zal het zonder uitzondering een verschrikkelijke ontdekking zijn dat hij of zij in de pijn is; en of hij iets anders verwacht had of niet zal aan die verschrikking niets toe- of afdoen.

Er wordt met betrekking tot evangelisatie wel eens gezegd dat we ons vooral moeten wenden tot hen die nooit iets van het evangelie hebben gehoord. In zijn woorden tot de discipelen beklemtoonde de Here echter dat zijn volgelingen met een oogst bezig waren van wat

anderen hadden gezaaid of bewerkt. Bij de reizen van Paulus lezen we ook dat hij eerst naar de synagoge ging en dat de eersten die tot geloof kwamen meestal Joden en proselieten waren. Ook bij hen was door de geschriften van het Oude Testament voorbereidend werk verricht. De Here roept dus niet ieder die in het evangelie werk verricht op, om te werken waar men nog niets van God, de Bijbel en het evangelie weet. Soms moet iemand nat maken waar een ander heeft gepland of zaaien waar een ander heeft geplogd.

39 En uit die stad geloofden vele der Samaritanen in Hem om het woord der vrouw, die getuigde: Hij heeft mij gezegd alles wat ik gedaan heb.

40 Toen dan de Samaritanen tot Hem kwamen, verzochten zij Hem bij hen te blijven; en Hij bleef daar twee dagen.

41 En nog veel meer werden er gelovig om zijn woord,

42 en zij zeiden tot de vrouw: Wij geloven niet meer om wat gij zegt, want wij zelf hebben Hem gehoord en weten, dat deze waarlijk de Heiland der wereld is.

Het getuigenis van één vrouw had veel Samaritanen overtuigd en tot geloof bewogen. Maar de oogst werd nog veel groter toen de Here daar twee dagen bleef. En die gelovigen gaven toen een prachtig getuigenis: "...wijzelf hebben Hem gehoord en weten dat deze waarlijk de Heiland der wereld is."

Die woorden zijn weer geheel in overeenstemming met het karakter waarin Johannes ons de Here voorstelt, als God van eeuwigheid. En God is de God van alle mensen (al geloven velen niet in Hem) en zijn Zoon, de Heiland is dus ook een Heiland voor allen. Zeker, God heeft de wereld lief volgens Johannes 3:16. En in die wereld zoekt Hij niet die braaf zijn; Hij wil allen tot zich trekken en als voorbeeld van zijn liefde desnoods een bekende zondaar als eerste benaderen. Zo kan niemand denken dat hij of zij te slecht is en dus zal worden afgewezen.

De liefde Gods gaat uit tot allen
en Hij wendt zich van niemand af,
hoe diep een mens ook is gevallen
daar God zijn Zoon voor allen gaf.

Wij zijn geneigd te selecteren,
waarbij wijzelf de maatstaf zijn.
Maar dat is niet de weg des Heren;
Hij weet: niet één van hen is rein.

Niet wat w' ons hebben voorgenomen
-want heel veel verder komt niet één-,
doet ons aan 't oordeel Gods ontkomen.
Geloof in Jezus. Dat alleen.

Wordt D.V. vervolgd.
J.Ph.B.

Geschied om eens over na te denken!

Johannes de Doper predikte volgens Mattheüs 3:2: "Bekeert u want het koninkrijk der hemelen is nabij gekomen." De Here noemde hem de grootste onder allen die onder de mensen geboren zijn (Mattheüs 11). Maar zijn prediking deugde niet omdat een mens zich niet kan bekeren. Of deugt onze redenering niet?

De Here Jezus predikte volgens Mattheüs 4:17: "Bekeert u want het koninkrijk der hemelen is nabij gekomen." Hij is de Here, de Schepper en de eniggeboren Zoon van God, voor wie allen eenmaal buigen zullen (Filippenzen 2:10 en 11) Maar die prediking moet de enige vergissing van de Here geweest zijn, want een mens kan zich niet bekeren. Of vergissen wij ons? Moeten we niet prediken zoals onze Here predikte?

Het staat vast dat niet alle mensen in het oordeel komen. Zij die geloven en zij die gelovig gestorven zijn, komen niet in het oordeel. Hun oordeel is op Golgotha geweest, toen de Here Jezus voor hun zonden geoordeeld werd en tot zonde is gemaakt. Maar hoe zit het dan met de schapen en de bokken in Mattheüs 25? Daar wordt toch

het oordeel beschreven? Het oordeel? Ja, wat anders? Eens komt immers het oordeel voor de grote witte troon. Zeker, maar dat wordt niet in Mattheüs 25 beschreven. Het oordeel in Mattheüs 25 is beslist niet hetzelfde als het oordeel voor de grote witte troon dat in Openbaring 20 vanaf vers 11 beschreven is.

Mattheüs 25

31 Wanneer dan de Zoon des mensen komt in zijn heerlijkheid en al de engelen met Hem, dan zal Hij plaats nemen op de troon zijner heerlijkheid.

32 En al de volken zullen vóór Hem verzameld worden, en Hij zal ze van elkander scheiden, zoals de herder de schapen scheidt van de bokken,

33 en Hij zal de schapen zetten aan zijn rechterhand en de bokken aan zijn linkerhand.

34 Dan zal de Koning tot hen, die aan zijn rechterhand zijn, zeggen: Komt, gij gezegenden mijns Vaders, beërft het Koninkrijk, dat u bereid is van de grondlegging der wereld af.

35 Want Ik heb honger geleden en gij hebt Mij te eten gegeven, Ik heb dorst geleden en gij hebt Mij te drinken gegeven, Ik ben een vreemdeling geweest en gij hebt Mij gehuisvest,

36 naakt en gij hebt Mij gekleed, ziek en gij hebt Mij bezocht; Ik ben in de gevangenis geweest en gij zijt tot Mij gekomen.

37 Dan zullen de rechtvaardigen Hem antwoorden, zeggende: Here, wanneer hebben wij U hongerig gezien en hebben wij U gevoed, of dorstig en hebben wij U te drinken gegeven?

38 Wanneer hebben wij U als vreemdeling gezien en hebben U gehuisvest, of naakt, en hebben U gekleed?

39 Wanneer hebben wij u ziek of in de gevangenis gezien en zijn tot U gekomen?

40 En de Koning zal hun antwoorden en zeggen: Voorwaar, Ik zeg u, in zoverre gij dit aan één van deze mijn minste broeders hebt gedaan, hebt gij het Mij gedaan.”

Openbaring 20

11 En ik zag een grote witte troon en Hem, die daarop gezeten was, voor wiens aangezicht de aarde en de hemel vluchtten, en geen plaats werd voor hen gevonden.

12 En ik zag de doden, de groten en de kleinen, staande voor de troon, en er werden boeken geopend. En nog een ander boek werd geopend, het (boek) des levens; en de doden werden geoordeeld op grond van hetgeen in de boeken geschreven stond, naar hun werken.

13 En de zee gaf de doden, die in haar waren, en de dood en het dodenrijk gaven de doden, die in hen waren, en zij werden geoordeeld, een ieder naar zijn werken.

Mattheüs 25 spreekt dus over:

- de komst van Christus in heerlijkheid,
- de troon van zijn heerlijkheid,
- schapen en bokken,
- beslissend is hoe men de “broeders” behandelt heeft,
- de schapen ontvangen als erfenis het koninkrijk.

In Openbaring 20 vinden we na de duizendjarige regering van Christus:

- een grote witte troon,
- geen plaats voor aarde en hemel,
- de doden staan voor de troon,
- boeken worden geopend,
- het boek des levens wordt ook geopend,
- beslissend zijn de werken van de doden volgens de boeken,
- wie niet in het boek des levens staat wordt in de poel van vuur geworpen.

Mattheüs 25 betreft dus het begin van de regering van Christus als Hij in heerlijkheid is teruggekomen, Openbaring 20 handelt over de tijd na die regering. Er liggen dan ook volgens de Openbaring duizend jaren tussen die beide rechtzittingen.

Mattheüs 25 betreft mensen die bij de komst van Christus nog leven. Duizend jaren later vindt volgens Openbaring 20 het oordeel over de doden plaats. Het betreft doden die ongelovig waren en geen deel hadden aan de eerste opstanding die aan het begin van de duizend jaren plaats vindt: de opstanding der rechtvaardigen. (Openbaring 20:4-6) Het is het laatste oordeel. Dat oordeel zal zijn “naar de werken” en het vindt plaats als de huidige aarde er niet meer is. Er zullen dan een nieuwe hemel en een nieuwe aarde zijn. In Mattheüs 25 gaat het dus niet om het laatste oordeel. Voor de troon van Christus’ heerlijkheid verschijnen de volken. De gelovigen niet, want die komen niet in het oordeel. De volken worden voor die troon niet naar de werken geoordeeld als in het laatste oordeel.

Neen, beslissend zal zijn hoe zij die daar staan de “broeders” behandeld hebben. Wie zijn die broeders? Velen denken dat het de armen en behoeftigen zijn. Dat is echter een vergissing. De armen moeten we weliswaar niet vergeten, maar ongelovige armen noemt de Here beslist niet zijn broeders. Wie zijn het dan wel? Dat heeft de Here zelf gezegd in Mattheüs 12:48-50: “Maar Hij antwoordde de boodschapper en zeide: Wie is mijn moeder en wie zijn mijn broeders? En Hij strekte zijn hand uit over zijn discipelen en zeide: Ziedaar mijn moeder en mijn broeders. Want al wie doet de wil mijns Vaders, die in de hemelen is, die is mijn broeder en zuster en moeder.” “Broeders” zijn dus zij die de wil van de Vader in de hemelen doen. Dat zijn dus gelovige mensen. Wanneer worden die broeders geholpen of bezocht? In de tijd die aan de wederkomst van Christus voorafgaat. Waardoor wordt die tijd gekenmerkt? Door de prediking van het evangelie van het koninkrijk. Waarom het evangelie van “het koninkrijk”? Omdat de oprichting van dat koninkrijk dan aanstaande is, zoals ook in de dagen van Johannes de Doper. De inhoud van die prediking zal zijn “bekeert u, want het koninkrijk der hemelen is [nu echt] nabij gekomen”.

Bij de uitzending van de twaalf discipelen (Mattheüs 10) heeft de Here de opdracht gegeven: predikt en zegt “Het koninkrijk der hemelen is nabij gekomen”. Die prediking had Johannes laten horen en ook de Here zelf volgens Mattheüs 4:17. Nu is het merkwaardig dat de Here in hetgeen Hij verder in de opdracht aan zijn discipelen zei, het werk van zijn discipelen toen verbond met hetzelfde werk dat gedaan zal worden vlak voor zijn wederkomst. Hoe kan dat? Er ligt nu reeds bijna tweeduizend jaar tussen. Wel, het koninkrijk was indertijd nabij want de Koning was reeds op aarde. Aangezien Hij echter verworpen werd, is het koninkrijk toen niet opgericht. Maar Hij zal het oprichten als Hij is wedergekomen. Korte tijd daarvoor zal daarom opnieuw verkondigd worden dat het koninkrijk der hemelen nabij gekomen is. Het is dan ook opvallend dat de Here in Mattheüs 10:23 duidelijk verwijst naar zijn wederkomst: “Wanneer men u vervolgt in deze stad, vlucht naar de andere; want voorwaar, ik zeg u, gij zult niet alle steden van Israël zijn rondgekomen, voordat de Zoon des mensen komt.”

Even opvallend zijn de slotwoorden (de verzen 40-42) die de Here toen sprak: "Wie u ontvangt, ontvangt Mij, en wie Mij ontvangt, ontvangt Hem, die Mij gezonden heeft. Wie een profeet ontvangt als profeet, zal het loon van een profeet ontvangen; en wie een rechtvaardige ontvangt als rechtvaardige, zal het loon van een rechtvaardige ontvangen. En wie een van deze kleinen, omdat hij een discipel is, ook maar een beker koud water te drinken geeft, voorwaar, Ik zeg u, zijn loon zal hem geenszins ontgaan." Het is niet woordelijk hetzelfde als de Here volgens Mattheüs 25 heeft gezegd, maar spreekt wel van hetzelfde, vooral vers 42. De broeders, die de Here in Mattheüs 25 genoemd heeft, zullen gelovigen in die tijd zijn (vooral gelovige Joden) die het evangelie van het koninkrijk zullen prediken in de tijd waarin de antichrist optreedt. Zij zullen dan ook vervolgd worden. Het zal de tijd van de grote verdrukking zijn, waarover de Here in Mattheüs 24 heeft gesproken. Die predikers ontvangen of ondersteunen betekent een erkenning van de waarheid van hun prediking. Geen wonder dat zij die dat doen schapen genoemd worden.

Het is duidelijk dat Mattheüs 25 niet spreekt over het lot van alle mensen. Er wordt alleen tegen hen die dan leven gezegd dat zij schapen zijn als zij de broeders ondersteund hebben. De gedachte dat pas voor die troon bepaald wordt of men een schaap of een bok is, is niet bijbels en is verkeerd. Zij veroorzaakt geestelijke schade en maakt velen onverschillig of apathisch. Het gaat in dat gedeelte niet over alle mensen van alle tijden. Met armenzorg of menslievendheid -hoe belangrijk ook- heeft dat gedeelte evenmin iets te maken.

J.Ph.B.

De profetie van Ezechiël

Hoofdstuk 25 (vervolg)

Profetie tegen de Edomieten

12 Zo zegt de Here HERE: Omdat Edom wraakzuchtig gehandeld heeft tegen het huis van Juda, en het een zware schuld op zich geladen heeft door zich op hen te wreken,

13 daarom, zo zegt de Here HERE: Ik strek mijn hand uit tegen Edom en zal er mens en dier uitroeien; Ik zal het tot een puinhoop maken van Teman af tot Dedan toe; door het zwaard zullen zij vallen.

14 En mijn wraak op Edom zal Ik leggen in de hand van mijn volk Israël; dat zal Edom behandelen naar de eis van mijn toorn en van mijn grimmigheid; zij zullen mijn wraak leren kennen, luidt het woord van de Here HERE.

Reeds voor de dagen van Ezechiël had de Here over de Edomieten, het nageslacht van Ezau, het oordeel aangekondigd: door Jesaja, Jeremia, Amos, Obadja en ook in Klaagliederen. Er is de bekende profetie van Maleachi over hen in hoofdstuk 1. In Amos 9:11 en 12 echter wordt toch nog over een overblijfsel van Edom geschreven: "Te dien dage zal Ik de vervallen hut van David weder oprichten, Ik zal haar scheuren dichten en wat daarvan is ingestort, overeind zetten; Ik zal haar herbouwen als in de dagen van ouds, opdat zij beërven de rest van Edom en van al de volken over wie mijn naam is uitgeroepen, luidt het woord van HERE, die dit doet."

Ook volken zullen op aarde maaien wat zij gezaaid hebben, hoewel er genade is voor hen die zich verootmoedigen. Een bekend voorbeeld daarvan is het uitstel van het oordeel over Nineve, waarover we in het boek Jona lezen. Hoofdstuk 35 van Ezechiël geeft een meer uitgebreide profetie tegen Edom.

Profetie tegen de Filistijnen

15 Zo zegt de Here HERE: Omdat de Filistijnen wraakzuchtig gehandeld hebben door met bitter leedvermaak wraak te nemen en in eeuwigdurende vijandschap te verdelgen,

16 daarom, zo zegt de Here HERE: zie, Ik strek mijn hand uit tegen de Filistijnen, Ik zal die Keretieten uitroeien en zelfs het overblijfsel aan het strand der zee te gronde richten;

17 Ik zal geduchte wraak aan hen oefenen met grimmige straffen. En zij zullen weten, dat Ik de Here ben, wanneer Ik mijn wraak over hen breng.

Jesaja 11:14 maakt duidelijk dat de Here in de dagen van het einde, Israël zal inschakelen in zijn oordeel over de Filistijnen, Edom, Moab en Ammon: “Westwaarts zullen zij de Filistijnen op de schouder vliegen, samen zullen zij de stammen van het Oosten plunderen; naar Edom en Moab zullen zij hun hand uitstrekken en de Ammonieten zullen hun onderhorig zijn.” En Amos 1:8 zegt dat het overblijfsel van de Filistijnen zal vergaan. Toch, als we Psalm 87 goed begrijpen, zal er ondanks het oordeel over de Filistijnen ook nog een rest van hen, hoe klein ook, in de toekomstige zegen delen.

Hoofdstuk 26

Profetie tegen Tyrus

1 In het elfde jaar nu, op de eerste der maand, kwam het woord des HEREN tot mij:

2 Mensenkind, omdat Tyrus van Jeruzalem gezegd heeft: ha! verbroken is zij, die deur der volken; naar mijn kant staat zij open; nu zij vernield is, krijg ik volop;

3 daarom, zo zegt de Here HERE: zie, Ik zal u, Tyrus! Vele volken stuw Ik tegen u op, zoals de zee haar golven opstuwt.

De Profetie tegen Tyrus is meer uitvoerig en beslaat nagenoeg drie hoofdstukken. Hoofdstuk 28 doet ons begrijpen dat God onder het beeld van de koning van Tyrus een indruk geeft van de hoogmoed van de satan en Gods uiteindelijke antwoord en de bestemming van de satan.

Tyrus was een belangrijke handel- en havenstad die op een rots in de zee was gebouwd. Het had een haven naar het zuiden en een naar het noorden. Dat verklaart ook de beeldspraak in vers 3, waarin de volken als een aanstormende zee worden voorgesteld.

In de dagen van Salomo heeft Tyrus veel materiaal voor de bouw van de tempel geleverd. Koning Hiram stond zowel met David als met Salomo op goede voet. De stad was ook daarna welvarend en de bewoners voelden zich in hun vesting in de zee veilig en machtig.

4 Die zullen de muren van Tyrus vernielen en zijn torens omverhalen; ook het puin zal Ik eruit wegvegen en het maken tot een kale rots.

5 Een droogplaats voor netten zal het worden midden in de zee, want Ik heb het gesproken, luidt het woord van de Here HERE.

6 Het zal de volken ten buit worden en de dochters op het vasteland zullen met het zwaard gedood worden; en zij zullen weten, dat Ik de HERE ben.

In de geschiedenis is het inderdaad gegaan zoals het hier is voorzgd. Onder Nebukadnessar zijn de torens omver gehaald en is de stad verwoest. Sidon op het vasteland had reeds voordien hetzelfde lot ondergaan. We zien hier opnieuw de bevestiging van de waarheid van Gods woorden. Wat de profeten namens de Here geprofeteerd hebben, is in de tijd vervuld. Maar wie neemt dat ter harte? De mensen leven onnadenkend. Wat zij vandaag en morgen kunnen bereiken, slokt al hun aandacht op. Dat er een God is door wie zij leven en die hen verantwoordelijk houdt voor hun doen en laten, lijkt hen zo ver af van de werkelijkheid dat de meesten hun schouder ophalen en overgaan tot wat hun belangrijker lijkt. De Prediker die ons in de Bijbel zijn woorden heeft nagelaten, schreef in hoofdstuk 8:11-13: "Omdat het vonnis over de boze daad niet aanstonds voltrokken wordt, daarom is het hart der mensenkinderen in hen begerig om kwaad te doen, daar een zondaar honderdmaal kwaad doet en toch lang leeft. Nochtans weet ik, dat het de godvrezenden wel zal gaan, omdat zij voor Hem vrezen; de goddeloze daarentegen zal het niet welgaan en hij zal zijn levensduur niet verlengen als de schaduw, omdat hij voor God niet vreest." Dat geldt voor ieder mens, maar ook voor volken en landen.

7 Want zo zegt de Here HERE: Zie, tegen Tyrus breng Ik van uit het noorden Nebukadnessar, de koning van Babel, de koning der

koningen, met paarden, wagens, ruiters en met een geweldige menigte voetvolk.

8 Uw dochters op het vasteland zal hij met het zwaard doden. Hij zal tegen u een schans oprichten, een wal opwerpen en een schilddak opstellen.

9 Het gebeuk van zijn stormrammen zal hij tegen uw muren richten en uw torens met zijn breekijzers afbreken.

10 De menigte van zijn paarden zal u met stofwolken overdekken. Van het rumoer der ruiters, der wielen en der strijdagens zullen uw muren schudden, als hij uw poorten binnentrekt, zoals men binnentrekt in een veroverde stad.

11 Met de hoeven zijner paarden zal hij al uw straten stukstampen; uw inwoners zal hij met het zwaard doden, uw sterke zuilen zullen ter aarde vallen.

12 Uw bezit zullen zij roven en uw handelswaren buitmaken, uw muren omverhalen uw kostbare huizen afbreken, uw stenen, balken en puin in het water werpen.

13 Ik zal een einde maken aan het geklank van uw liederen, het geluid van uw citers zal niet langer worden gehoord.

Wij lezen dit jaren nadat het is gebeurd. Maar de koningen die in die tijd aan de macht waren, trachtten het onheil te keren door bondgenootschappen te sluiten. Gezamenlijk zou men immers sterk zijn en mogelijk het tij kunnen keren. Van menselijke zijde bezien was hun visie niet dwaas te noemen. Maar in hun plannen rekenden zij slechts met de bedreiging door een aardse macht. Dat achter de gebeurtenissen een hogere macht alle dingen bestuurde en liet volbrengen wat Hij nodig achtte, hadden zij in hun overwegingen niet betrokken.

De woorden die God door zijn profeten liet spreken hadden hun de goede weg kunnen wijzen, de weg van terugkeer tot God en van bekering van hun schandelijke wegen. Maar zij haalden over die woorden hun schouders op, zoals ook heden velen hun schouders ophalen als zij er op gewezen worden dat hun zondige wegen bij God bekend zijn en dat Hij hen eenmaal daarvoor in het gericht zal brengen. Het was in die dagen haast ondenkbaar dat de sterke macht Tyrus teniet gedaan zou worden. Toch is het gebeurd omdat de Here het besloten had:

14 Ik zal u maken tot een kale rots; een droogplaats voor netten zult gij worden, gij zult niet meer worden herbouwd. Want Ik, de HERE, heb het gesproken, luidt het woord van de Here HERE.

Het is heden een onbeduidende plaats van vissers.

15 Zo zegt de Here HERE tot Tyrus: Zullen de kustlanden niet beven van het gedreun van uw val, als de gewonden kermen en de moord in uw midden woedt?

16 Ja, alle vorsten der zee zullen van hun tronen afdalen, hun mantels afleggen en hun kleurig geborduurde klederen uittrekken; in schrik zullen zij zich hullen; zij zullen zich op de grond neerzetten en voortdurend beven in ontzetting over u.

17 Dan zullen zij een klaaglied over u aanheffen en tot u zeggen: Hoe zijt gij, o volkrijke, uit de zee verdwenen, gij hooggeroemde stad, die machtig was ter zee, zij en haar inwoners, die schrik inboezemden aan alle omwonenden.

18 Nu sidderen de kustlanden ten dage van uw val; ja, de kustlanden aan de zee zijn ontzet vanwege uw ondergang.

19 Want zo zegt de Here HERE: Wanneer Ik u maken zal tot een verwoeste stad, als de steden die ontvolkt zijn; wanneer Ik de vloed over u zal doen opkomen en de grote wateren u zullen bedekken,

20 dan zal Ik u doen neerdalen met hen die in de groeve neerdalen bij de mensen van de voortijd; Ik zal u doen wonen in de onderwereld bij de puinhopen uit de voortijd, met hen die in de groeve neerdalen, opdat gij niet meer bewoond wordt, en niet meer herrijst in het land der levenden.

21 Tot een voorwerp van verschrikking zal Ik u maken en gij zult niet meer zijn. Dan zult gij gezocht, maar in eeuwigheid niet meer gevonden worden, luidt het woord van de Here HERE.

Tyrus had veel invloed, bezorgde velen een handel en inkomen, met name langs de kusten van de zee, maar had ook grote macht. Het voelde zich sterk en besepte dat weinigen, zeker ter zee, zich tegen haar durfden verzetten. Rijk was de stad en hoogmoedig waren haar inwoners, met name zij die vermogend geworden waren.

Waar zou echter haar macht zijn en wat kon Tyrus verwachten indien de Here haar tijd gekomen achtte en vijanden in menigte liet komen om haar niet een toontje lager te doen zingen, neen, haar geheel te doen verstommen?

Die zich volmaakt voelt, en verheven
in schoonheid ieder overtreft,
en d' eindigheid van 't aardse leven
voordat God ingrijpt niet beseft,
zit op het spoor dat dood moet lopen
en naar het hoge einde leidt
waar roem en glans, waar macht en hopen
in d' allerdiepste afgrond glijdt.
In plaats van zonnige verwachting
komt wanhoop, duisternis en smart,
voor wie zo hoog was, slechts verachting
en eeuwig zelfverwijt in 't hart.
Wie zich een god dacht zal dan weten
dat hij een worm is zonder stem,
zijn vlees verteerd en weggevreten,
slechts pijn en wroeging resten hem.

Dat is het lot dat ieder treft
die zich een god waant, zich verheft.

Wordt D.V. vervolgd.
J.Ph. B.

Samenkomen in Zijn Naam (6)

Vorige keer hebben we al overdacht dat de koningin van Scheba door de positie die de verschillende personen in het huis van Salomo innamen, onder de indruk kwam van zijn wijsheid en macht. In die geschiedenis vinden we ook dat de bedienden van Salomo staan en zijn dienaren zitten en dat zij ook daardoor getroffen werd. Het ging er ordelijk aan toe en er ging rust van uit. In 1 Korinthiërs 14:40 lezen we: "Laat alles betamelijk en in goede orde geschieden."

Wat was nu het verschil tussen de bedienden en de dienaren? Waren zij niet allen dienaren van Salomo? Waarom staat de ene groep en kan de andere groep kennelijk rustig blijven zitten? Welnu, de situatie die ons in deze geschiedenis wordt beschreven is die in het huis van Salomo. Daar heerste rust en vrede en was alles in goede orde geregeld. De dienaren hadden hun werk gedaan en konden rustig blijven zitten. De bedienden hadden echter wel een taak, namelijk om de koning en zijn gasten te bedienen en te voorzien van wat nodig was. Zij kenden hun taak en hoefden daartoe geen opdracht te krijgen. Wanneer wij als gemeente samenkomen is er eenzelfde taakverdeling. Dan mogen de broeders dienen en het is goed wanneer ze daarbij staan. De zusters mogen in rust zitten blijven en zich laten leren, bemoedigen en vertroosten voor de taak die hen daarna weer wacht.

Voor de broeders valt hier een belangrijke les te leren: staan wij klaar om te dienen, staan wij open voor Gods Geest, die ons de woorden in de mond legt of zitten we te wachten tot een ander dat doet?

Dat alle dingen in de gemeente betamelijk en in orde geschieden, is de verantwoordelijkheid van de broeders en de opdracht hen door God gegeven. Om dat te kunnen verwerkelijken is het noodzakelijk dat de broeders zich laten leren door Gods Woord en Geest, met name ook buiten de samenkomst, opdat zij daardoor bekwaam gemaakt worden voor hun dienst in de gemeente.

In de 21ste eeuw met al haar mogelijkheden en prestatiedrang, haar materialisme en haar aanvallen op het gezin en de Bijbelse positie van de vrouw en de man, is het des te meer noodzakelijk dat de broeders zich verdiepen in Gods Woord. Hoe probeert de Satan dat te voorkomen met alle middelen die hij heeft. Geve de Heer genade aan de broeders zich te willen bekwaamen in kennis en inzicht in Gods wil in deze tijd, die toch gekenmerkt wordt door afval van Gods Woord. Daardoor kan het ons aan hemelse wijsheid gaan ontbreken en komt de verderfelijke wereldse wijsheid, die zo gevaarlijk is, ervoor in de plaats. Lezen we niet in Jeremia 8:9: "Zie, het woord des HEREN hebben zij verworpen, wat voor wijsheid zouden zij dan hebben?" Voor de broeders geldt in het bijzonder het woord dat

we lezen in 1 Timotheüs 2:8: "Ik wil dan, dat de mannen op iedere plaats bidden met opheffing van heilige handen, zonder toorn en twist."

Het is belangrijk dat de broeder zich afhankelijk weet van de Heer en in het gebed tot Hem gaat om te vragen om kracht en wijsheid voor de hem gegeven taak. Het is evenzo belangrijk dat de broeders daarbij heilige handen opheffen. Wanneer de broeders zich niet losmaken van de wereldse en onheilige dingen en dus de handen die tot het gebed gevouwen worden niet rein zijn, dan zal Gods Geest in hen niet kunnen werken. Wat een les is dit opnieuw voor de broeders! Ook toorn en twist, uitdrukkingen van het vlees, mogen niet voorkomen. Ongehoorzaamheid aan deze opdracht heeft al veel kapot gemaakt.

De taak van de zusters

Wanneer we de hiervoor gebruikte vergelijking doortrekken, wat is dan de taak die de zusters weer wacht na de samenkomst? Gods Woord spreekt daarover duidelijker dan we vaak wel denken. We zagen eerder al in de overdenking van enkele gedeelten uit de eerste brief aan de Korinthiërs, dat er daarbij een onderscheid is tussen ongetrouwde en getrouwde zusters. 1 Korinthiërs 7:34 zegt ons: "Zowel zij, die geen man meer heeft, als de jongedochter, wijdt haar zorgen aan de zaak des Heren, om heilig te zijn naar lichaam en geest. Maar zij, die getrouwd is, wijdt haar zorgen aan aardse zaken, om haar man te behagen."

Wanneer de alleenstaande zuster in haar eigen onderhoud voorziet zal zij betaald werk hebben. Thuisgekomen heeft zij echter slechts voor zichzelf te zorgen. Vele praktijkvoorbeelden geven aan hoe deze gelovige, ongetrouwde zusters zich inzetten voor hulp in gezinnen, bij ouderen en zieken, op zondagscholen en clubs en hoezeer dat tot grote zegen is geweest, en nog is, voor de gemeente. In de lange lijst van groeten die Paulus schrijft in Romeinen 16 zijn er in dit verband verschillende wel heel kostbare voorbeelden:

- “Ik beveel Febe, onze zuster, [tevens] dienares der gemeente te Kenchreeën, bij u aan, dat gij haar ontvangt in de Here op een wijze, de heiligen waardig, en haar bijstaat, indien zij u in het een of ander mocht nodig hebben. Want zij zelf heeft velen, ook mij persoonlijk, bijstand verleend.” (Romeinen 16:1 en 2)
- “Groet Prisca en Aquila, mijn medearbeiders in Christus Jezus, mensen, die voor mijn leven hun hals gewaagd hebben. Niet ik alleen ben hun dankbaar, maar ook al de heidengemeenten.” (Romeinen 16:3 en 4)
- “Groet Maria, iemand, die zich veel moeite voor u heeft gegeven.” (Romeinen 16:6)

Wat een zegen werkt het uit om, zoals de tekst ons zegt, bezorgd te zijn over de dingen des Heren! Wat een vreugde moet het zijn voor onze Heer en Heiland, die de gemeente kocht met zijn eigen bloed, het werk te zien van deze zusters die zorg dragen voor de gemeente. Hoe belangrijk en zo vaak onderschat is die taak.

Prisca en Aquila waren echtgenoten en zij hebben veel voor Paulus en de gemeenten betekend. Zij hadden ook heel wat meegemaakt zoals we weten uit Gods Woord. Zij woonden oorspronkelijk in Italië, in Rome, maar moesten op bevel van Claudius die stad verlaten en trokken naar Korinthe. Aquila was tentenmaker van beroep, evenals Paulus. Toen Paulus vanuit Athene in Korinthe kwam is hij door Prisca en Aquila in huis opgenomen. Hij en Aquila deden samen hun werk als tentenmaker. (Handelingen 18:1–4) Later vertrokken zij met hem naar Syrië. (Handelingen 18:18) Zo konden zij voor verschillende gemeenten dienstbaar zijn.

Voor de gehuwde vrouw heeft God een bijzondere taak weggelegd zoals we leren uit de brief van de apostel Paulus aan Timotheüs: daar schrijft de apostel door de Geest geleid: “...dat de vrouwen zich sieren.....door goede werken”. (1 Timotheüs 2:9 en 10. Er staat meer in deze beide teksten waar misschien wel teveel de nadruk op gelegd wordt, maar de hierboven geciteerde gedeelten geven de kern van de tekst weer) En in 1 Timotheüs 5:10 lezen we wat die goede werken inhouden: “...inzake goede werken moet van haar getuigd kunnen worden, dat zij kinderen grootgebracht heeft, gastvrijheid

bewezen, de voeten der heiligen gewassen, verdrukten ondersteund en alle goed werk behartigd heeft.” God geeft aan de gelovige, gehuwde vrouw een heel bijzondere en specifieke taak: in de opvoeding van de kinderen en in het dienstbaar zijn aan anderen. In de wereld van vandaag is dat geen gewaardeerde taak: je moet toch jezelf ontplooien en carrière maken. Wat mannen kunnen moeten vrouwen ook kunnen en zij moeten dezelfde posities in de maatschappij kunnen bekleden als de man. Het is de boodschap van de emancipatiebeweging, die echter niet in Gods Woord te vinden is. De taak van de vrouw is veel mooier: in die dingen die door de wereld niet geacht worden mag zij uitblinken en is daarmee kostbaar voor God. Wij denken altijd maar dat het erom gaat wat we in dit leven bereiken en zoeken de eer van de wereld. Gods Woord legt ons uit dat de taak van de vrouw van eeuwigheidswaarde is. Wat is er mooier en belangrijker dan het opvoeden van kinderen in de vreze des Heren. Laat de kinderen tot mij komen zegt de Heer. Het is in eerste instantie de vrouw gegeven dit te doen. Wat een pracht taak! Gods Woord laat hierover geen twijfel bestaan: In 1 Timotheüs 5:14 lezen we: “Ik wil daarom, dat de jonge weduwen huwen, kinderen krijgen, haar huis bestieren, en niet door lasterpraat aan de tegenpartij vat op zich geven.” (Er kunnen zich natuurlijk omstandigheden voor doen waardoor de vrouw zich niet ten volle op deze taak kan richten. We hoeven maar te denken aan de zusters die door hun echtgenoot verlaten zijn en daardoor werken moeten om de kost te verdienen, of dat moeten omdat de broeder door werkloosheid of door een ziekte of handicap geen betaalde arbeid kan verrichten. Ook hier zal de Heer de gelovige zuster zegenen, zelfs wanneer zij niet geheel zelf in staat is de opvoeding ter hand te nemen, maar door omstandigheden dit werk gedeeltelijk aan anderen moet over laten. Maar wanneer het in een gezin zo is dat de broeder de kost verdient, zoals het kennelijk ook was bij Prisca en Aquila, dan ligt de eerste taak van de zuster in wat Gods Woord ons leert. Dat te doen houdt een rijke zegen in.)

Ook in de ondersteunende zorg in de gemeente mag zij bezig zijn. Hoeveel voorbeelden zijn er niet van dit stille werk van de zusters

die helen wat broeders, omdat die niet hun handen opheffen zonder toorn en twist, kapot hebben gemaakt. Laten we ons toch laten leren door het kostbare en betrouwbare Woord van God, met name ook in deze dingen die voor de wereld een dwaasheid zijn, maar kostbaar voor God.

Natuurlijk heeft ook de broeder een taak in het gezin en ook daarover zwijgt Gods Woord niet. We lezen in 1 Timotheüs 3, waar het gaat om het opzienersambt en de diakenen, (waarover we nu niet verder zullen uitweiden) tweemaal een belangrijke tekst hierover: "...een goed bestierder van zijn eigen huis, die met alle waardigheid zijn kinderen onder tucht houdt; indien echter iemand zijn eigen huis niet weet te bestieren, hoe zal hij voor de gemeente Gods zorgen?" (1 Timotheüs 3:4) en "...hun kinderen en hun eigen huizen goed bestieren." (1 Timotheüs 3:12). In Efeziërs 6:4 lezen we: "En gij, vaders, verbitter uw kinderen niet, maar voedt hen op in de tucht en in de terechtwijzing des Heren." Uit deze teksten blijkt dat beide ouders een taak hebben in de opvoeding van de kinderen, maar er ligt duidelijk een accentverschil. Juist aan de vaders is dat aspect van de opvoeding gegeven waar het gaat om tucht en de vermaning des Heren. En Gods Geest die de harten kent zegt daarbij: verwekt uw kinderen niet tot toorn. Dat is een belangrijke les, want hoe snel zou dat juist wel gebeuren wanneer we spreken vanuit onze menselijke natuur. Wijsheid van boven is nodig en dat wil de Heer geven, wanneer we Hem daarom bidden.

Wordt D.V. vervolgd.
K.P.